UCHWAŁA NR XXXIV/178/17
RADY MIEJSKIEJ W KOWARACH

z dnia 28 lutego 2017 r.

w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary – Centrum D.1

Na podstawie art. 20 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 778 z późn. zm.), art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.) oraz na podstawie uchwały Nr XXIII/118/16 Rady Miejskiej w Kowarach z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary – Centrum D.1, po stwierdzeniu, że nie zostały naruszone ustalenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary uchwalonego uchwałą Nr XXIV/139/2000 Rady Miejskiej w Kowarach z dnia 30 października 2000 r. z późn. zmianami

Rada Miejska w Kowarach uchwala, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Uchwala się miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary – Centrum D.1.

2. Plan obejmuje obszar położony w centrum Kowar pomiędzy ulicami Wł. Jagiellończyka, H. Sienkiewicza, Górniczą i marketem „Biedronka", którego granicę oznaczono na rysunku planu.

3. Integralnymi częściami niniejszej uchwały są następujące załączniki:

1) załącznik nr 1 - rysunek planu, sporządzony na mapie w skali 1:1000;

2) załącznik nr 2 - rozstrzygnięcie o sposobie realizacji zapisanych w planie inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy oraz zasadach ich finansowania.

4. Załącznik nr 2 nie stanowi ustaleń planu.

§ 2. 1. Plan ustala:

1) przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania;

2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego;

3) zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu;

4) zasady kształtowania krajobrazu;

5) zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych;

6) wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych;

7) zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów;

8) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie ustalonych na podstawie odrębnych przepisów;

9) szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym;

10) zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej;

11) sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów;

12) granicę terenu służącego organizacji imprez masowych;

13) stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

2. Na obszarze objętym planem nie występują:

1) dobra kultury współczesnej wymagające ochrony;

2) tereny górnicze, obszary szczególnego zagrożenia powodzią, oraz obszary osuwania się mas ziemnych a także krajobrazy priorytetowe określone w audycie krajobrazowym oraz w planie zagospodarowania przestrzennego województwa;

3) uwarunkowania wymagające ustalenia szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym zakazów zabudowy.

3. W granicach obszaru objętego planem gmina nie wyznaczyła obszaru zdegradowanego oraz obszaru rewitalizacji w rozumieniu ustawy z dnia 9 października 2015r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1777 z późn. zm.).

§ 3. Ilekroć w przepisach niniejszej uchwały jest mowa o:

1) **planie** – należy przez to rozumieć miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary – Centrum D.1;

2) **terenie** – należy przez to rozumieć obszar wyodrębniony na rysunku planu liniami rozgraniczającymi oraz oznaczony symbolem literowym i numerem;

3) **przeznaczeniu podstawowym terenu** – należy przez to rozumieć przeznaczenie, które w ramach realizacji planu winno stać się przeważającym sposobem zagospodarowania terenu, zajmującym nie mniej niż 70% jego powierzchni. W ramach przeznaczenia podstawowego mieszczą się elementy zagospodarowania towarzyszącego, warunkujące prawidłową realizację funkcji podstawowej lub ją wzbogacające i zieleń;

4) **przeznaczeniu uzupełniającym terenu** – należy przez to rozumieć przeznaczenie, które może być wprowadzane jako uzupełnienie przeznaczenia podstawowego, ma charakter opcjonalny i może zajmować nie więcej niż 30% powierzchni terenu;

5) **maksymalnej nieprzekraczalnej linii zabudowy** – należy przez to rozumieć linię, która nie może być przekroczona przy sytuowaniu budynków i wiat, za wyjątkiem dopuszczalnego przekroczenia jej wykuszami, werandami, balkonami, gankami oraz schodami zewnętrznymi o maksimum 2,00m, na maksimum 30% szerokości elewacji;

6) **zabudowie usługowej** – należy przez to rozumieć zabudowę służąca działalności z zakresu:

a) handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży poniżej 200m^2;

b) gastronomii;

c) kultury i sztuki, rozrywki;

d) sportu, rekreacji i wypoczynku;

e) informacji turystycznej i promocji miasta;

7) **stanie istniejącym –** należy przez to rozumieć stan w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały.

§ 4. 1. 1. Następujące oznaczenia zawarte na rysunku planu są obowiązującymi ustaleniami planu:

1) linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania;

2) przeznaczenie terenów – wyrażone symbolami literowymi i numerami wyróżniającymi poszczególne tereny;

3) maksymalne nieprzekraczalne linie zabudowy;

4) wymagany ciąg pieszy w obrębie terenu zieleni urządzonej;

5) granica terenu służącego organizacji imprez masowych;

6) granica obszaru objętego planem, rozumiana jako tożsama z przyległymi do niej liniami rozgraniczającymi.

2. Pozostałe oznaczenia zawarte na rysunku planu mają charakter informacyjny.

Rozdział 2.
Przepisy szczegółowe

§ 5. Ustala się następujące zasady ochrony środowiska i przyrody:

1) energię dla celów grzewczych i technologicznych należy pozyskiwać z wykorzystaniem systemów proekologicznych;

2) wprowadza się klasyfikację akustyczną terenów objętych planem zgodną z ustaleniami zawartymi w poniższej tabeli 1. Tabela 1

symbol terenu	**kategoria akustyczna terenu**
1.ZP	teren nie podlega ochronie akustycznej
2.MW,U	teren zabudowy mieszkaniowo – usługowej
3.KD/D	teren nie podlega ochronie akustycznej

3) ustala się minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej – zgodnie z ustaleniami zawartymi w § 10;

4) wody opadowe i roztopowe z nawierzchni utwardzonych, przed odprowadzeniem ich do odbiorników, należy podczyścić z zanieczyszczeń ropopochodnych, chyba, że przepisy odrębne stanowią inaczej;

5) uciążliwość związana z działalnością prowadzoną w obrębie działki nie może naruszać standardów jakości środowiska ustalonych dla działek sąsiednich;

6) gospodarkę odpadami należy rozwiązać w oparciu o obowiązujące przepisy odrębne;

7) ze względu na występującą w obszarze Sudetów podwyższoną koncentrację naturalnych pierwiastków promieniotwórczych zaleca się stosowanie w budynkach rozwiązań ograniczających przenikanie radonu do pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi (podpiwniczenia, wentylacja przestrzeni podpodłogowych w parterach, folie izolacyjne itp.).

§ 6. Ustala się następujące zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego, krajobrazu, dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz krajobrazu kulturowego:

1) kształtowanie zabudowy zgodnie z wymaganiami określonymi w §10;

2) stosowanie pokryć dachów stromych w kolorze czerwonym, brązowym, szarym lub grafitowym;

3) stosowanie w wykończeniu elewacji: tynków, okładzin drewnianych w formie deskowań, okładzin kamiennych i ceramicznych oraz szkła;

4) nawiązanie nowo realizowaną zabudową do tradycyjnych cech regionalnych budownictwa w zakresie rozplanowania, zasad stosowania materiałów wykończeniowych oraz elementów dekoracyjnych;

5) w nowych obiektach wprowadzanie elementów charakterystycznych dla architektury regionalnej, przy wykorzystaniu materiałów wykończeniowych w sposób charakterystyczny dla zabudowy historycznej;

6) stosowanie stonowanej kolorystyki elewacji z wykluczeniem barw podstawowych oraz odblaskowych;

7) zakaz stosowania w elewacjach okładzin typu „siding” oraz blachy trapezowej;

8) stosowanie ogrodzeń frontowych – ażurowych z przęsłami z metalu lub drewna;

§ 7. Wprowadza się ustalenia w zakresie granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów zgodnie z poniższą tabelą 2.Tabela 2

Lp.	Forma ochrony prawnej	Granice obszarów podlegających ochronie oraz sposób zagospodarowania
1.	układ urbanistyczny miasta Kowary objęty ochroną poprzez wpis do rejestru zabytków – nr wpisu A/1808/365 z dnia 25 listopada 1956 r.	w granicach objętych ochroną położony jest cały obszar objęty planem; ustala się sposób zagospodarowania zgodny z ustaleniami zawartymi w § 5, § 6 oraz § 10 przy respektowaniu wymogów przepisów odrębnych
2.	strefa „OW” obserwacji archeologicznej wpisana do gminnej ewidencji zabytków	w granicach strefy położony jest cały obszar objęty planem; ustala się sposób zagospodarowania zgodny z ustaleniami zawartymi w § 5, § 6 oraz § 10 przy respektowaniu wymogów przepisów odrębnych
3.	budynek położony przy ul. Sienkiewicza 2, wpisany do gminnej	budynek został oznaczony na rysunku planu; W odniesieniu do w/w obiektu ustala się:

	ewidencji zabytków	1) wymóg zachowania głównej, historycznej bryły budynku; 2) wymóg zachowania lub odtworzenia cennych historycznie elementów ukształtowania budynku i elementów zdobniczych takich układ kompozycyjny elewacji, rozplanowanie gzymsów i otworów okiennych, elementy snycerskie i kamieniarskie; 4) wymóg stosowania tradycyjnych materiałów budowlanych przy remontach; 5) w przypadku rozbudowy, przebudowy lub nadbudowy wymóg takiej ich realizacji, aby nowe elementy stanowiły dopełnienie zasady historycznego ukształtowania obiektu; 6) dopuszcza się łączenie elementów zabytkowych ze współczesnymi rozwiązaniami architektonicznymi; 7) ewentualna rozbiórka obiektu zabytkowego figurującego w gminnej ewidencji zabytków wymaga spełnienia wymagań określonych w przepisach odrębnych.

§ 8. Ustala się następujące wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych:

1) na przestrzeń publiczną w obszarze objętym planem składają się następujące tereny:

a) teren zieleni urządzonej oznaczony symbolem 1.ZP;

b) teren drogi publicznej oznaczony symbolem 3.KD/D;

2) w obszarach przestrzeni publicznej wprowadza się ustalenia zawarte w tabeli 3. Tabela 3

symbol terenu stanowiącego przestrzeń publiczną	wymagania w zakresie kształtowania przestrzeni publicznej
1.ZP	1) ustala się zakaz lokalizacji nośników reklamowych; zakaz ten nie dotyczy obiektów systemu informacji miejskiej oraz nośników reklamowych montowanych na czas trwania imprez masowych; 2) dopuszcza się lokalizację tymczasowych obiektów usługowo – handlowych związanych z imprezami masowymi; 3) dopuszcza się obiekty małej architektury, urządzenia techniczne oraz zieleń; 4) obiekty, o których mowa w pkt 2 i pkt 3 wymagają dostosowania do wymogów ustalonych w § 10, § 13 i § 14.
3.KD/D	1) ustala się zakaz lokalizacji nośników reklamowych; zakaz ten nie dotyczy obiektów systemu informacji miejskiej; 2) nie dopuszcza się lokalizacji tymczasowych obiektów usługowo – handlowych; 3) dopuszcza się obiekty małej architektury, urządzenia techniczne oraz zieleń rozmieszczone w sposób uwzgledniający wymagania techniczne drogi oraz potrzeby bezpieczeństwa ruchu;

§ 9. Ustala się następujące szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym:

1) minimalna powierzchnia działki uzyskiwanej w wyniku scalania i podziału nieruchomości – 1500 m^2;

2) minimalna szerokość frontu działki uzyskiwanej w wyniku scalania i podziału nieruchomości – 40,00 m;

3) kąt położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego mieszczący się w zakresie 70^0–110^0;

4) ustalenia pkt 1 i 2 nie dotyczą działek wydzielanych pod infrastrukturę techniczną, dla których ustala się odpowiednio minimalną powierzchnię 5m^2 oraz minimalną szerokość frontu – 2,00m.

§ 10. Ustala się wymagania w zakresie przeznaczenia terenów, linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz kształtowania zabudowy i zasad oraz warunków zagospodarowania terenów, określone w poniższych tabelach 4 - 6 Tabela 4: ustalenia dla terenu 1.ZP:

1.	**Przeznaczenie terenów i linie rozgraniczające:**

	1) przeznaczenie podstawowe - teren zieleni urządzonej – skwer śródmiejski; 2) przeznaczenie uzupełniające - teren zabudowy usługowej; 3) linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania określa rysunek planu.
2.	**Zasady kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenów:**
	1) w granicach terenu dopuszcza się lokalizację: a)budynków mieszczących funkcje usługowe, gospodarcze i sanitarne; b)terenowych obiektów sportowych i placów zabaw; c)altan parkowych i zadaszonych galerii spacerowych; d)obiektów małej architektury; e)sceny, muszli koncertowej oraz otwartej lub zadaszonej przestrzeni zaaranżowanej dla widowni; f)ciągów pieszych; g)obiektów informacji i promocji miasta; h)parkingów; i)niezbędnej infrastruktury technicznej i komunikacyjnej; j)obiektów związanych z tymczasowym zagospodarowaniem, urządzaniem i użytkowaniem terenu, oraz organizacją imprez masowych zgodnie z ustaleniami § 13 i § 14; 2) ustala się: a)intensywność zabudowy: - minimum 0,005; - maksimum 0,15; b)wielkość powierzchni zabudowy budynków i altan parkowych w stosunku do powierzchni terenu – maksimum 0,15; c)minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni terenu – 60%; d)maksymalna wysokość budynków i altan – 6,00m; e)maksymalna wysokość pozostałych obiektów budowlanych – 10,00m; f)geometria dachów: - dachy przekrywające budynki – strome, symetryczne o kącie nachylenia połaci zawartym w zakresie 25^0 – 50^0; - dachy i zadaszenia pozostałych obiektów budowlanych – o dowolnej geometrii; 3) określa się maksymalne nieprzekraczalne linie zabudowy, których położenie ustala rysunek planu; odległości maksymalnych nieprzekraczalnych linii zabudowy od linii rozgraniczających wynoszą 3,00 – 35,00m; 4) w zagospodarowaniu terenu należy uwzględnić wymóg realizacji/zachowania ciągu pieszego łączącego ul. H. Sienkiewicza z ul. Jagiellończyka o szerokości min. 3,00m; 5) ustala się minimalną liczbę miejsc do parkowania oraz sposób ich realizacji – zgodnie z regulacjami § 12 ust. 2; 6) teren 1.ZP jest przestrzenią publiczną; obowiązują ustalenia § 8.

Tabela 5 – ustalenia dla terenu 2.MW,U:

1.	**Przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające:**
	1) przeznaczenie podstawowe: a) tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej; b) teren zabudowy usługowej. 2) przeznaczenie uzupełniające – nie ustala się; 3) linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania określa rysunek planu.
2.	**Zasady kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenów:**
	1) wskaźnik intensywności zabudowy: - minimum 1,50; - maksimum 2,00; 2) wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki – maksimum 0,65; 3) minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej – 20% 4) maksymalna wysokość zabudowy – 10,00m; 5) geometria dachów - płaskie;

	6) określa się maksymalną nieprzekraczalną linię zabudowy, której położenie ustala rysunek planu; odległości maksymalnej nieprzekraczalnej linii zabudowy od linii rozgraniczającej teren 2.MW/U od strony zachodniej wynosi 1,60 – 4,10m; 7) ustala się minimalną liczba miejsc do parkowania oraz sposób ich realizacji – zgodnie z regulacjami § 12 ust. 2. 8) budynek usytuowany w granicach terenu 2.MW,U jest obiektem zabytkowym wpisanym do gminnej ewidencji zabytków; obowiązują ustalenia § 6 i § 7.

Tabela 6: ustalenia dla terenu drogi publicznej oznaczonej symbolem 3.KD/D:

Symbol terenu:	Ustalenia:
3.KD/D	1) przeznaczenie terenu – teren drogi publicznej; 2) klasa techniczna „D" – dojazdowa; 2) szerokość w liniach rozgraniczających – wg rysunku planu, tj. 12,00 – 24,00m; 3) dopuszcza się lokalizację miejsc postojowych, sieci infrastruktury technicznej oraz zieleni nie kolidujących z przeznaczeniem terenu; 4) teren 3.KD/D jest przestrzenią publiczną; obowiązują ustalenia § 8.

§ 11. 1. Ustala się zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej w sposób zapewniający:

1) zaopatrzenie obszaru objętego planem w wodę z gminnej sieci wodociągowej, z dopuszczeniem rozwiązań indywidualnych, zgodnie z przepisami odrębnymi;

2) gospodarkę ściekową opartą na gminnej sieci kanalizacyjnej, z dopuszczeniem rozwiązań indywidualnych zgodnie z przepisami odrębnymi;

3) wyposażenie terenów w pozostałe media w oparciu o warunki określone w przepisach odrębnych.

2. Nowo projektowane sieci infrastruktury technicznej należy prowadzić wzdłuż linii rozgraniczających tereny lub wzdłuż granic działek, o ile z warunków technicznych bądź lokalizacyjnych nie wynikają inne wymagania.

3. W obszarze objętym planem nie występują i nie ustala się lokalizacji sieci przesyłowych wymagających ustanowienia obszarów ograniczonego użytkowania lub stref ochronnych.

4. Dopuszcza się instalowanie urządzeń wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych o mocy nie przekraczającej 100kW w celu zasilania obiektów usytuowanych w granicach obszaru objętego planem.

5. Lokalizacja inwestycji z zakresu łączności publicznej jest dopuszczalna na warunkach określonych w przepisach odrębnych.

§ 12. 1. Ustala się następujące zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji:

1) obszary objęte planem mają zapewniona obsługę komunikacyjną poprzez istniejący system dróg - ul. Jagiellończyka oznaczoną symbolem 3.KD/D oraz ul. H. Sienkiewicza i ul. Górniczą położone stycznie do granic planu od strony południowo – zachodniej i południowo - wschodniej;

2) w granicach obszaru objętego planem nie wyznacza się nowych elementów systemu komunikacji kołowej;

3) ustala się lokalizację ciągu pieszego w granicach terenu 1.ZP, łączącego ul. Jagiellończyka i H. Sienkiewicza, spełniającego wymagania określone w § 10, w tabeli 4 ust. 2 pkt 4.

2. Ustala się następujące wymagania w zakresie minimalnej liczby miejsc do parkowania oraz sposobu ich realizacji:

1) minimalna liczba miejsc do parkowania:

a) 1 miejsce postojowe na każdy lokal mieszkalny;

b) 1 miejsce postojowe na każde rozpoczęte 50m^2 powierzchni użytkowej usług;

2) sposób realizacji miejsc do parkowania - na terenie działki budowlanej, na wyznaczonych miejscach postojowych w pasie drogowym drogi dojazdowej oznaczonej symbolem 3.KD/D lub na parkingach położonych stycznie do obszaru objętego planem;

3) minimalna liczba miejsc przeznaczonych na parkowanie pojazdów wyposażonych w kartę parkingową:

a) na terenach, na których wymogi w tym zakresie ustalają przepisy odrębne – zgodnie z tymi przepisami;

b) na pozostałych terenach – nie wymaga się wyznaczania miejsc przeznaczonych na parkowanie pojazdów wyposażonych w kartę parkingową.

3. Ustala się warunki powiązań z zewnętrznym układem komunikacyjnym – poprzez istniejące i projektowane skrzyżowania oraz zjazdy – zgodnie z przepisami odrębnymi.

§ 13. 1. 1. Ustala się granice terenu służącego organizacji imprez masowych zgodnie z rysunkiem planu.

2. Na terenie, o którym mowa w ust. 1 ustala się:

1) wymóg wyposażenia terenu w urządzenia gwarantujące bezpieczeństwo imprez masowych poprzez:

a) zapewnienie odpowiedniej do prowadzonej działalności ilości mediów;

b) zapewnienie miejsc i właściwych warunków pracy służb związanych z dozorem, ratownictwem, opieką medyczną i organizacją imprez;

c) zapewnienie właściwych warunków dla obsługi komunikacji i transportu;

d) zapewnienia obsługi osób niepełnosprawnych;

e) zapewnienia właściwych warunków ewakuacji uczestników imprez;

f) spełnienie wymogów przepisów odrębnych;

2) obiekty, o których mowa w pkt 1 mogą być realizowane jako stałe lub tymczasowe – na czas organizacji i trwania imprez.

§ 14. Ustala się następujący sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów:

1) sposób tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów:

a) zagospodarowanie związane z organizacją imprez masowych i potrzebami właściwego, zgodnego z wymogami branżowymi zaspokojenia potrzeb uczestników tych imprez;

b) zagospodarowanie związane z urządzaniem wystaw i ekspozycji plenerowych, sezonowych urządzeń zabawowych i sportowych oraz letnich ogródków gastronomicznych;

c) instalowanie tymczasowych obiektów reklamy wizualnej sponsorów imprez masowych;

2) termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów, o którym mowa w pkt 1 lit. a i c – w czasie trwania imprez masowych + do 14 dni przed i po tym czasie;

3) termin tymczasowego zagospodarowania, o którym mowa w pkt 1 lit. b:

a) dla obiektów związanych z sezonem letnim od 15 kwietnia do 15 października;

b) dla obiektów związanych z sezonem zimowym od 15 listopada do 1 kwietnia.

§ 15. Ustala się stawkę procentową służącą ustaleniu opłaty, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowania przestrzennym – w wysokości 30%.

Rozdział 3.
Przepisy końcowe

§ 16. Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Kowary.

§ 15. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady

Andrzej Machnica

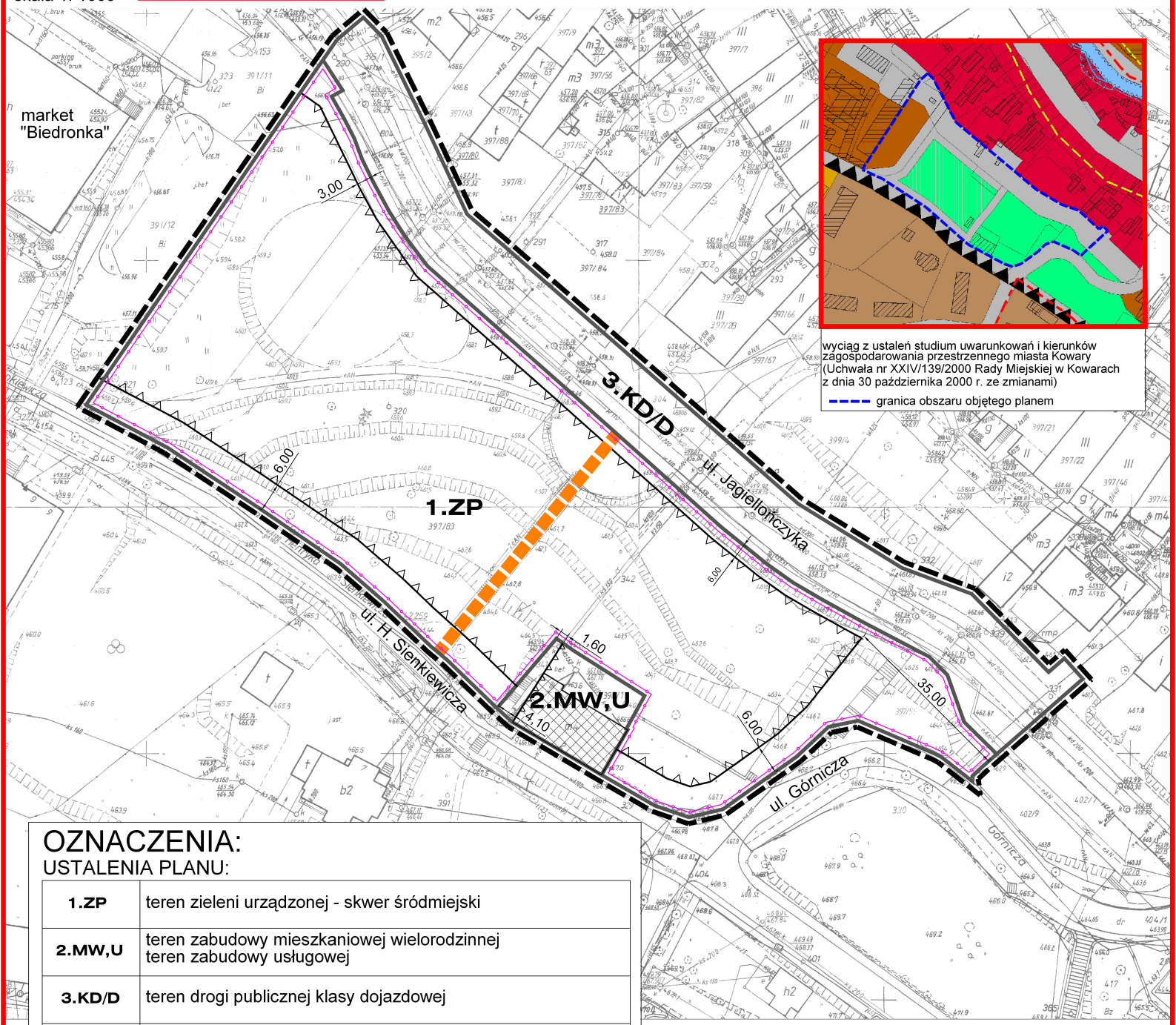
MIEJSCOWY PLAN ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO MIASTA KOWARY
DLA JEDNOSTKI URBANISTYCZNEJ KOWARY - CENTRUM D.1

RYSUNEK PLANU

ZAŁĄCZNIK NR 1 DO UCHWAŁY NR .....
RADY MIEJSKIEJ W KOWARACH Z DNIA .....

skala 1: 1000

0 10 20 50

OZNACZENIA:

USTALENIA PLANU:

1.ZP	teren zieleni urządzonej - skwer śródmiejski
2.MW,U	teren zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej teren zabudowy usługowej
3.KD/D	teren drogi publicznej klasy dojazdowej
	linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania
	wymagany ciąg pieszy w obrębie terenu zieleni urządzonej
	maksymalne nieprzekraczalne linie zabudowy
	granica terenu służącego organizacji imprez masowych
	granica obszaru objętego planem

OZNACZENIA INFORMACYJNE:

	budynek wpisany do gminnej ewidencji zabytków
...,00	charakterystyczne odległości maksymalnej nieprzekraczalnej linii zabudowy od linii rozgraniczającej (w metrach)

Załącznik Nr 2 do Uchwały Nr XXXIV/178/17
Rady Miejskiej w Kowarach
z dnia 28 lutego 2017 r.

W związku z uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary – Centrum D.1, po stronie gminy nie wystąpią zobowiązania związane z realizacją inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy i są wynikiem uchwalenia planu.

Uzasadnienie

Niniejsza uchwała jest aktem prawa miejscowego kończącym procedurę sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary – Centrum D.1 i stanowi realizację wymagań wynikających z przepisów art. 14, 17 pkt 14 oraz 20 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r., poz. 778 ze zm.) a także zobowiązań wynikających z Uchwały Nr XXIII/118/16 Rady Miejskiej w Kowarach z dnia 28 kwietnia 2016 r.w sprawie przystąpienia do opracowania w/w planu.

Przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowią, że:

„*plan miejscowy Uchwala Rada Gminy po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji zapisanych w planie inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy oraz zasadach ich finansowania zgodnie z przepisami o finansach publicznych*".

Projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary – Centrum D.1, przed przedłożeniem go Radzie Miejskiej w Kowarach do uchwalenia poddany został procedurze formalno – prawnej wynikającej z przepisów art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym a także strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko, zgodnie z wymaganiami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353 ze zmianami).

Do projektu planu została wykonana prognoza oddziaływania na środowisko, której zakres i stopień szczegółowości uzgodniono:

·z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska pismem znak WSI.411.233.2016.KM z dnia 10 sierpnia 2016 r.,

·z Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym w Jeleniej Górze Postanowieniem ZNS.603.10.2016.AW z dnia 25 lipca 2016 r.

Następnie projekt planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko uzyskał opinie w/w organów:

·Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska – opinia pismem znak WSI.410.557.2016.DK z dnia 17 listopada 2016 r.,

·Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Jeleniej Górze – Postanowieniem znak ZNS. 600.13.2016.MJ z dnia 205 października 2016 r.

W terminie od 12 grudnia 2016 r. do 10 stycznia 2017 r. dokument, wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, wyłożony był do publicznego wglądu a dnia 04 stycznia 2017 r. odbyła się dyskusja publiczna. Do dnia 24 stycznia 2017 r. przyjmowane były uwagi. Do wyłożonego projektu planu uwagi nie wpłynęły.

Do wyłożonej wraz z projektem planu prognozy oddziaływania na środowisko uwagi ani wnioski także nie wpłynęły.

Wykaz uzyskanych opinii i uzgodnień zawiera dokumentacja formalno – prawna przygotowana zgodnie z wymaganiami Rozporządzenia MI z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587).

Obszar objęty planem położony jest w granicach administracyjnych miasta Kowary i nie obejmuje gruntów leśnych. W związku z powyższym nie było wymagane uzyskanie zgód, o których mowa w art. 17 pkt 6c ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Rada Miejska w Kowarach stwierdziła, iż projekt planu nie narusza ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary. Projekt planu bazował na opracowaniu ekofizjograficznym wykonanym wraz z prognozą oddziaływania na środowisko w roku 2016, zawierającą pełną i aktualną informację.

Niniejszy plan realizuje wymogi określone w art. 1 ust. 2 – 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w następujący sposób:

·plan uwzględnia wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury a także walory architektoniczne i krajobrazowe poprzez zawarte w nim regulacje dotyczące zasad kształtowania zabudowy

i zagospodarowania terenu; przyjęte rozwiązania zostały pozytywnie zaopiniowane przez Komisję Urbanistyczno – Architektoniczną;

·plan w racjonalny sposób wykorzystuje zasoby środowiska naturalnego oraz gospodaruje wodami; obszary objęte planem są skoncentrowane w strefie śródmiejskiej - nie obejmują obszarów rolniczych i leśnych a także nie wpływają negatywnie na te obszary.

·plan wypełnia wymogi w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego poprzez narzucenie restrykcyjnych zasad kształtowania zabudowy w obrębie ustanowionych obszarów ochrony konserwatorskiej, ochrony potencjalnych znalezisk archeologicznych oraz kształtowania nowo realizowanej zabudowy w nawiązaniu do cech zabudowy istniejącej i lokalnej tradycji w zakresie skali, formy i materiałów wykończeniowych; na obszarze planu nie występują dobra kultury współczesnej wymagające ochrony; przyjęte rozwiązania uzyskały uzgodnienie Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków;

·plan respektuje wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także potrzeby osób niepełnosprawnych; przyjęte rozwiązania planistyczne uwzględniają wymogi przepisów odrębnych oraz pozwalają na realizację ustalonego przeznaczenia oraz zagospodarowania terenów (w dalszych procesach inwestycyjnych) w sposób gwarantujący spełnienie w/w wymagań;

·plan w optymalny sposób wykorzystuje walory ekonomiczne przestrzeni poprzez zagospodarowanie działek, położonych w obrębie ukształtowanej struktury urbanistycznych, dotychczas wskazanych pod zainwestowanie; koncentrowanie zabudowy, przeciwdziałanie jej rozproszeniu i minimalizowanie długości dróg dojazdowych oraz sieci infrastruktury technicznej;

·dokument uwzględnia prawo własności, respektując prawa nabyte; uwzględnia także wnioski i uwagi w możliwie najwyższym stopniu, przy zachowaniu wymogów ładu przestrzennego oraz uzasadnionego interesu publicznego;

·plan uwzględnia potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa – dokument uzyskał w tym zakresie wymagane uzgodnienia;

·plan chroni interes publiczny poprzez przyjęte ustalenia zgodne z zasadą ładu przestrzennego i zrównoważonego rozwoju;

·plan nie stawia barier dla rozwoju sieci infrastruktury technicznej, w tym internetu szerokopasmowego;

·w pracach planistycznych społeczności lokalnej został zapewniony udział w tym także przy użyciu środków komunikacji elektronicznej; dokumenty planistyczne były udostępnianie wszystkim zainteresowanym wraz z pełną informacją merytoryczną; procedury planistyczne były prowadzone w sposób jawny i przejrzysty, z zachowaniem wszelkich wymogów określonych ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;

·plan uwzględnia obowiązki gminy w zakresie zapewnienia odpowiedniej ilości i jakości wody do celów zaopatrzenia ludności.

Ustalając przeznaczenie terenów oraz określając sposób ich zagospodarowania organy gminy zważyły interes publiczny i interesy prywatne starannie analizując złożone wnioski oraz uwagi. Plan respektuje istniejący stan zagospodarowania terenu, a zmiany dotychczasowych ustaleń odpowiadają potrzebom dysponenta terenu. W ramach prac planistycznych dokonano analizy ekonomicznej, a także analiz środowiskowych, których główne ustalenia zawiera prognoza skutków finansowych oraz prognoza oddziaływania na środowisko. Ocenie poddano także uwarunkowania społeczne - potrzeby mieszkańców miasta. Analizy te wskazują na zasadność przyjętych rozwiązań.

Nowa zabudowa została rozplanowana z poszanowaniem zasady ładu przestrzennego, zgodnie ze wskazaniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary, z uwzględnieniem walorów ekonomicznych przestrzeni i dążenia do minimalizacji transportochłonności układu przestrzennego, a także zapewnienia dogodnych warunków przemieszczania się pieszych i rowerzystów. Rozwiązania zapewniają strukturze przestrzennej zwartość i ścisłe powiązanie z istniejącym układem osadniczym osiedla Michałowice. Zabudowa usytuowana jest w granicach jednostki osadniczej w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 2003 r. o urzędowych nazwach miejscowości i obiektów fizjograficznych (Dz. U. Nr 166, poz. 1612 oraz z 2005 r. Nr 17, poz. 141),

Miasto Kowary nie przeprowadziło analizy, o której mowa w art. 32 ust. 2. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w związku z powyższym niniejszy projekt planu nie został oceniony pod kątem zgodności z wynikiem w/w analizy.

Jak wskazano w analizie skutków finansowych uchwalenia planu, dokument ten wpłynie na finanse gminy w następującym zakresie:

·grunty gminne położone w granicach planu pozostają wykorzystane na cele publiczne i nie zmieniają swojego dotychczasowego przeznaczenia, tym samym gmina nie odniesie korzyści z tytułu zbycia ich na cele inwestycyjne;

·gmina nie będzie zobowiązana do wykupu terenów na cele publiczne;

·plan nie generuje wydatków związanych z budową nowych dróg;

·w związku z uchwaleniem planu nie wystąpią okoliczności uprawniające gminę do naliczenia opłaty planistycznej;

·plan nie nakłada na gminę nowych zobowiązań związanych z budową sieci infrastruktury technicznej; tereny objęte planem mają zagwarantowaną obsługę przez istniejące systemy techniczne;

W związku z powyższym plan pozostaje bez wpływu na budżet gminy.

Uchwała niniejsza, z chwilą wejścia w życie, stanowić będzie o zasadach prowadzenia gospodarki przestrzennej w obszarze objętym planem.

Sygn. akt II SA/Wr 668/17

ODPIS

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia WSA Mieczysław Górkiewicz
Sędziowie:	Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis (sprawozdawca)
	Sędzia WSA Anna Siedlecka
Protokolant:	Asystent sędziego Andżelika Abramowska

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Kowarach
z dnia 28 lutego 2017 r. nr XXXIV/178/17
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary - Centrum D.1

I. **stwierdza nieważność § 6 pkt 8, § 8 pkt 2 – tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 1, § 8 pkt 2 – tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 4 we fragmencie „i pkt 3", § 8 pkt 2 – tabela 3, kolumna druga, wiersz trzeci, pkt 1 zaskarżonej uchwały;**
II. **zasądza od Rady Miejskiej w Kowarach na rzecz strony skarżącej kwotę 480 (słownie: czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
SPECJALISTA
Izabela Szczesniewska

U Z A S A D N I E N I E

Wojewoda Dolnośląski, działając jako organ nadzoru, wniósł skargę na uchwałę nr XXXIV/178/17 Rady Miejskiej w Kowarach z dnia 28 lutego 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary - Centrum D.I. Na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.) i art. 54 § 1 oraz art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.), wniósł o stwierdzenie nieważności: 1) § 6 pkt 8, 2) § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 1, 3) § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 4 we fragmencie „i pkt 3, 4) § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz trzeci, pkt 1, uchwały. Wniósł także o zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz Organu Nadzoru kosztów postępowania według norm przepisanych.

W skardze zarzucono Radzie Miejskiej w Kowarach podjęcie § 6 pkt 8, § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 1, § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 4 we fragmencie „i pkt 3" oraz § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz trzeci, pkt 1 uchwały z istotnym naruszeniem art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.) - dalej także jako: ustawa, polegającym na wprowadzeniu do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego norm dotyczących lokalizacji nośników reklamowych, wymogów, jakie spełniać muszą obiekty małej architektury oraz materiałów budowlanych, jakie mogą być stosowane do wykonania ogrodzeń frontowych, w sytuacji, gdy kwestie te muszą być regulowane odrębna uchwałą. Na uzasadnienie wskazano, że na sesji w dniu 28 lutego 2017 r. Rada Miejska w Kowarach podjęła uchwałę nr XXXIY/178/17 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary - Centrum D. I. W kwestionowanych fragmencie uchwały przyjęto regulacje, z których wynika, że: 1) w zakresie zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego, krajobrazu, dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz krajobrazu kulturowego nakazane jest stosowanie ażurowych ogrodzeń frontowych z przęsłami z metalu lub drewna (§ 6 pkt 8), 2) w zakresie wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych na terenie 1ZP zakazane jest lokalizowanie nośników reklamowych, przy czym zakaz ten nie dotyczy obiektów systemu informacji miejskiej oraz nośników reklamowych, montowanych na czas trwania imprez masowych (§ 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 1), 3) w zakresie wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych na

terenie 1ZP dopuszcza się obiekty małej architektury, urządzenia techniczne oraz zieleń, jednak obiekty te wymagają dostosowania do wymogów ustalonych w § 10, § 13 i § 14 (§ 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 3 i 4), 4) w zakresie wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych na terenie 13KD/D zakazane jest lokalizowanie nośników reklamowych, przy czym zakaz ten nie dotyczy obiektów systemu informacji miejskiej (§ 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz trzeci, pkt 1). Wobec powyższego wskazać należy, że ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. poz. 774 ze zm.), stanowi, iż rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane. Zarówno wykładnia językowa, jak i systemowa wskazują jednak jednoznacznie, że uchwała, o której mowa w tym przepisie, to uchwała inna niż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Należy bowiem zauważyć - po pierwsze - że wtedy, gdy określona materia ma zostać uregulowana w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, ustawa posługuje się pojęciem planu miejscowego, a nie pojęciem uchwały, zaś - po drugie - art. 37a został (w ramach systematyki ustawy) dodany po przepisach odnoszących się do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Konieczność podjęcia - w celu uregulowania materii wskazanej w art. 37a ustawy - odrębnej uchwały potwierdza również wykładnia historyczna. Po trzecie zatem, wskazać można, że wraz z wprowadzeniem do ustawy art. 37a, uchylony został art. 15 ust. 3 pkt 9 ustawy, który wskazywał, że w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane. Pozwala to na przyjęcie, że zamiarem ustawodawcy było wyeliminowanie materii objętej uchwałą wydawaną na podstawie nowej normy kompetencyjnej z miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Co więcej, ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu, zawiera przepisy przejściowe, zgodnie z którymi miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej zachowują moc (art. 12 ust. 1), a regulacje miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy i przyjętych na podstawie art. 15 ust. 3 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu dotychczasowym, obowiązują do dnia wej-

ścia w życie uchwały, o której mowa w art. 37a ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 12 ust. 2). Jednocześnie ustalono, że do projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu, nieuchwalonych przez radę gminy do dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 12 ust. 3). Jako czwarty argument wskazujący na brak możliwości podejmowania działań legislacyjnych polegających na dokonaniu przemieszania materii planu miejscowego uchwały, której zakres przedmiotowy określa art. 37a ust. 1 ustawy, wskazać należy odrębne, odmienne i złożone procedury podejmowania obu uchwał. Zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń mogą zostać ustanowione wyłącznie w oparciu o procedurę regulowaną w art. 37a-37e ustawy. Biorąc powyższe pod uwagę, nie powinno budzić wątpliwości to, że żaden miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do którego uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu, podjęto po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (zaskarżona uchwała została podjęta w oparciu o uchwałę nr XXIII/118/16 Rady Miejskiej w Kowarach z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary-Centrum D. I), nie może już zawierać ustaleń dotyczących zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane. Powyższe stanowisko Organu Nadzoru znalazło już aprobatę Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w wyroku z dnia 24 sierpnia 2017 r., II SA/Wr 226/17. Tymczasem, podejmując zaskarżoną uchwałę w kwestionowanych fragmentach, Rada Miejska w Kowarach ustaliła w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rodzaje materiałów budowlanych, jakie mogą być stosowane do wykonania ogrodzeń frontowych, zakazała lokalizacji nośników reklamowych oraz określiła wymogi, jakie spełniać muszą obiekty małej architektury, co wprost stanowi niezgodność miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z ustawą. W tym stanie rzeczy, stwierdzenie nieważności uchwały nr XXXIV/178/17 Rady Miejskiej w Kowarach z dnia 28 lutego 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary dla jednostki urbanistycznej Kowary - Centrum D.I we wskazanych fragmentach jest konieczne, co uzasadnia niniejszą skargę.

W doręczonej sądowi odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Kowarach wniosła o oddalenie skargi. Na uzasadnienie wskazano, że strona przeciwna nie podziela stano-

wiska zawartego w skardze uzasadniając, że sporne zapisy zostały zamieszczone w ustaleniach planu dotyczących: wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych, na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, § 4 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego, krajobrazu, dobra kulturowego i zabytków oraz krajobrazu kulturowego w oparciu o art. 15 ust. 3, 3a i 4 ustawy oraz § 4 pkt 4 rozporządzenia. Powyższe przepisy stanowią obowiązującą podstawę prawną formułowania ustaleń planu, więc trudno zgodzić się z zarzutem o brak takiej podstawy. Dla oceny spornej kwestii niezbędne jest szersze odwołanie się do przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w kontekście jej kolejnych zmian ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Z 2010 r. nr 130, poz. 871), do art. 15 ust. 3 ustawy został m.in. dodany pkt 9, stanowiący, że w planie miejscowym mogą być wprowadzone ustalenia określające „zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz materiały z jakich mogą być wykonane". Przepis ten rozszerzał kompetencje planu do regulacji powyższych kwestii na uznaniowo wybranych obszarach i częściowo zazębiał obligatoryjnymi wymogami wynikającymi z art. 15 ust. 2 pkt 5 ustawy, które dotyczył umieszczania nośników reklamowych oraz elementów małej architektury w przestrzeni publicznej. Z dniem 11 września 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 24 kwietnia 2015 r. o z niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. poz. 774), która w art. 7 pkt 3 lit. b, uchyliła art. 15 ust. 3 ustawy pizp. Należy tu podkreślić, iż obie powyższe zmiany odnosiły się wyłącznie do art. 15 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a więc do katalogu fakultatywnych zapisów planu podejmowanych zależnie od potrzeb. Ani pierwsza wymieniona powyżej ustawa rozszerzająca przedmiot planu miejscowego, ani też druga przywracająca stan sprzed zmian nie ingerowała w obowiązkowy przedmiot miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynikający z art. 15 ust. 2 ustawy. Również art. 12 ust. 2 „ustawy krajobrazowej", ogranicza obowiązywanie regulacji zawartych w planach miejscowych z chwilą podjęcia uchwały, o której mowa w art. 37a ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jednoznacznie i wyłącznie odnosi się do ustaleń przyjętych na podstawie art. 15 ust. 3 pkt 9. Należy zatem przyjąć, iż obowiązki i uprawnienia organów gminy, co do przedmiotu miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego, wynikające z przepisów art. 15 nie uległy zmianie w związku z przytoczonymi powyżej działaniami legislacyjnymi, bo żaden z tych aktów prawnych nie ingerował w te przepisy. Nie może zatem zasługiwać aprobatę pogląd, iż w wyniku zmian dokonanych wyłącznie w regulacjach określających nieobowiązkowy, fakultatywny przedmiot planu, odstępuje się od stosowania norm mających charakter obligatoryjny i dodatkowo zawartych w innym, utrzymanym w mocy przepisie. Zakwestionowane w skardze wojewody zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kowary jednostki Centrum D.1. dotyczą 1. § 8 pkt 2 tabela 3, zawierającego wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych. Wymagania te zostały sformułowane na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a zatem należą do obowiązkowego katalogu regulacji jakie winien zawierać plan miejscowy. Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy „Minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wymagany zakres projektu planu miejscowego (...)". Przepisem, o którym mowa powyżej jest rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Z 2003 r. Nr 164, poz. 1587). Rozporządzenie to stanowi (§ 4 pkt 5), że: „ustalenia dotyczące wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych powinny zawierać w szczególności określenie zasad umieszczania w przestrzeni publicznej obiektów malej architektury, nośników reklamowych, tymczasowych obiektów usługowo-handlowych, urządzeń technicznych i zieleni, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów". Przepisy powyższe potwierdzają, że wprowadzenie ustaleń z zakresu zasad umieszczania obiektów małej architektury i nośników reklamowych w obrębie przestrzeni publicznej nie narusza zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przeciwnie, stanowi wypełnienie wymagań określających obowiązkowy przedmiot tego dokumentu. Równocześnie organ podkreśla, że wprowadzenie tego rodzaju ustaleń na obszarach nie stanowiących przestrzeni publicznej byłoby naruszeniem przepisów ustawy. Rada Miejska w Kowarach nie przekroczyła jednak tej granicy. Miasto Kowary jest obszarem objętym ścisłą ochroną konserwatorską poprzez wpis do rejestru zabytków (nr wpisu nr wpisu A/1808/365 z dnia 25 listopada 1956 r.). Zgodnie z ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014, poz. 1446 ze zmianami) tą formą ochrony obejmuje się obiekty o najwyższej wartości historycznej i kulturowej. Równocześnie kwestionowany plan reguluje zasady gospodarowania przestrzenią w ścisłym centrum

miasta, a więc w najcenniejszej części tego chronionego obszaru. Zgodnie z przytoczonym już wcześniej rozporządzeniem w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów" (§ 4 pkt 4). Wytyczne te nie są wprawdzie tak ścisłe jak w odniesieniu do obszarów przestrzeni publicznej, jednak jednoznacznie wskazują, że przedmiotem ustaleń planu winno być zagwarantowanie właściwej ochrony terenów reprezentujących dziedzictwo kultury i historii. Dobór narzędzi służących tej ochronie może być zindywidualizowany adekwatnie do jej cech. W analizowanej sytuacji plan dotyczy zagospodarowania centralnego fragmentu przestrzeni staromiejskiej, której głównym elementem jest skwer, otoczony obiektami zabytkowymi. Przy takiej ekspozycji przestrzennej, ustalenie wymogu dotyczącego ogrodzeń frontowych jest w pełni uzasadnione i mieści się w granicach dobrze rozumianej ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, czyli obowiązkowego przedmiotu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W związku z odpowiedzią na skargę strona skarżąca złożyła pismo procesowe odnoszące się do argumentów odpowiedzi na skargę. Po przeanalizowaniu argumentów zawartych w odpowiedzi na skargę, Wojewoda Dolnośląski podtrzymał skargę w całości.

W motywach wskazano, że podtrzymanie zarzutów skargi jest konieczne. W ocenie skarżącego, całość argumentacji prezentowanej przez stronę przeciwną jest chybiona. Modalność zawarta w przepisie upoważniającym do wydania aktu prawa miejscowego ustalającego zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane (art. 37a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym; Dz. U. z 2017 r. poz. 1073) - dalej jako: ustawa, nie jest alternatywą wobec treści planu miejscowego. Zasady hierarchii źródeł prawa wykluczają przy tym powołanie się - jak czyni to strona przeciwna - na § 4 pkt 4 i 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), aby prowadzić wykładnię przeciwną do zaprezentowanej w skardze. Zamiarem ustawodawcy było wyeliminowanie materii objętej uchwałą wydawaną na podstawie nowej normy kompetencyjnej za-

wartej w art. 37a ustawy z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Co do zasady, rada gminy nie utraciła kompetencji do określania zasad i warunków sytuowania tablic i urządzeń reklamowych, jednakże według nowej regulacji, winna to uczynić w odrębnej niż plan miejscowy uchwale stanowiącej akt prawa miejscowego. W oparciu o wykładnię literalną, systemową i historyczną, należy stwierdzić, że omawiana materia musi być regulowana w uchwale innej niż plan miejscowy. Potwierdzeniem tego stanowiska jest także odmienność i złożoność procedury podejmowania obu uchwał. Dokonane w zakwestionowanych fragmentach uchwały, wprowadzanie do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego regulacji dotyczącej tablic, urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń będzie zaś stanowić formę obejścia prawa, gdyż regulacje dotyczące tablic, urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń obowiązywałyby wtedy bez spełnienia warunków określonych w przepisach ustawowych ustalających zasady i tryb podejmowania uchwały regulującej zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane. Trafna - i potwierdzająca powyższe - jest w tym zakresie linia orzecznicza Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu kształtowana orzeczeniami: z dnia 24 sierpnia 2017 r., II SA/Wr 226/17; z dnia 13 września 2017 r., II SA/Wr 422/17; z dnia 10 października 2017 r., II SA/Wr 492/17; z dnia 19 października 2017 r., II SA/Wr 595/17; z dnia 8 listopada 2017 r. II SA/Wr 586/17. Z tego względu organ nadzoru podtrzymuje wniosek o stwierdzenie nieważności § 6 pkt 8, § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 1, § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 4 we fragmencie „i pkt 3", § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz trzeci, pkt 1 uchwały oraz zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz Organu Nadzoru kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.; dalej: p.p.s.a.) sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Zaznaczyć jednak należy, że rozpoznając skargę na uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego sąd administracyjny stosuje przepis art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.; dalej: u.p.z.p.), który

stanowi, że istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Wskazany przepis ustanawia zatem dwie podstawowe przesłanki zgodności uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z prawem. Pierwszą z nich – materialnoprawną – należy wiązać z zawartością planu miejscowego (część tekstowa, graficzna i załączniki), przyjętymi w nim ustaleniami, a także standardami dokumentacji planistycznej. Natomiast druga przesłanka ma charakter formalnoprawny i odnosi się do sekwencji czynności rady gminy począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu, a skończywszy na jego uchwaleniu (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt II OSK 2348/12, orzeczenia.nsa.gov.pl). Zaznaczyć też należy, że nie każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego lub trybu jego sporządzania skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części. Naruszenie takie musi zostać ocenione jako istotne, czyli takie, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, gdy przyjęte ustalenia planistyczne są jednoznacznie odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad lub trybu sporządzania planu miejscowego.

Uwzględniając powyższe i mając na względzie zarzuty Wojewody Dolnośląskiego wobec zaskarżonej uchwały wskazać należy, że sąd uznał zarzuty skargi za zasadne, co skutkowało stwierdzeniem nieważności zakwestionowanych fragmentów uchwały. Sąd doszedł do przekonania, że Rada Miejska w Kowarach uchwalając § 6 pkt 8, § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 1, § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz drugi, pkt 4 we fragmencie „i pkt 3", § 8 pkt 2 - tabela 3, kolumna druga, wiersz trzeci, pkt 1, uchwały, w których ustala się następujące wymagania, wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych, przekroczyła uprawnienia wynikające z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w zakresie zawartości planu miejscowego. I tak dla terenu oznaczonego 1 ZP (tabela) w p 1 ustalono zakaz lokalizacji nośników reklamowych – z wyjątkami; w p. 3 dopuszczono obiekty małej architektury, urządzenia techniczne oraz zieleń, w p. 4 wskazano, że obiekty, o których mowa w pkt. 2 i 3 wymagają dostosowania do wymogów ustalonych w § 10, 13 i 14. Z kolei w p. 3 tabeli, w zakresie terenu KD/D w p. 1 tabeli ustalono zakaz lokalizacji nośników reklamowych – znów z wyjątkami. Tym samym, zdaniem sądu, należy zgodzić się z organem nadzoru, że rada wyszła poza materię, która zgodnie z przepisami u.p.z.p. mogła być objęta ustaleniami planu miejscowego. Lektura kwestionowanej uchwały wskazuje, że w zakresie objętym petitum skargi rada wykroczyła poza delegację ustawową wyni-

kającą z art. 15 ust. 2 i ust. 3 u.p.z.p. Sąd ocenił przy tym, że naruszenie prawa w tym zakresie trafnie wojewoda powiązał ze zmianą u.p.z.p., jaka została wprowadzona z dniem 11 września 2015 r. ustawą z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmacnianiem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. poz. 774). Zgodnie bowiem z art. 7 pkt 5 tejże ustawy, do u.p.z.p. po art. 37 dodano art. 37a-37e, dotyczące uchwały regulującej zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń. Jednocześnie na podstawie art. 7 pkt 3 lit. b ustawy zmieniającej, uchylony został art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p., zgodnie z którym w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb. Zdaniem sądu przywołane regulacje wskazują, że zamiarem ustawodawcy było wyeliminowanie materii objętej uchwałą wydawaną na podstawie nowej normy kompetencyjnej zawartej w art. 37a u.p.z.p z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Co do zasady, rada gminy nie utraciła zatem kompetencji do określania zasad i warunków sytuowania tablic i urządzeń reklamowych, jednakże według nowej regulacji, winna to uczynić w odrębnej niż plan miejscowy uchwale stanowiącej akt prawa miejscowego, chyba, że znajdują zastosowanie przepisy przejściowe zawarte w art. 12 ust. 3 ustawy nowelizującej. Skoro uchwała o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego w niniejszej sprawie podjęta została w dniu 28 kwietnia 2016 r., to jednak przepisy dotychczasowe nie mają zastosowania. W konsekwencji w ocenie sądu należy zgodzić się z prezentowaną w skardze argumentacją wywodzoną w oparciu o wykładnię literalną, systemową i historyczną, że omawiana materia winna być regulowana w uchwale innej niż plan miejscowy. Przedstawione wywody pozwalają na stwierdzenie, że zaskarżone przez Wojewodę Dolnośląskiego fragmenty zaskarżonej uchwały zostały podjęte bez podstawy prawnej z racji uchylenia art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p. i wykraczają poza materię, która może być regulowana planem miejscowym, pozostając w sprzeczności z art. 37a u.p.z.p. Tak opisane naruszenie prawa ma charakter istotny, bowiem przyjęte ustalenia planistyczne są jednoznacznie odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad sporządzania planu miejscowego.

Twierdzenia Rady zamieszczone w odpowiedzi na skargę, zdaniem Sądu w składzie orzekającym, nie zasługują na uwzględnienie. Nie ma znaczenia fakt, że kwestionowane zapisy zamieszczono w rozdziale dotyczącym ochrony i kształtowania ładu przestrzennego i dotyczą wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych. Pamiętać bowiem trzeba, że ustawodawca uchylił wskazaną wcześniej nowelizacją art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p, zatem odpadła podstawa prawna do uregulowania kwestii zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń

reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów w planie miejscowym. Powoływanie się przez stronę przeciwną na uregulowanie spornej kwestii w obowiązującym rozporządzeniu w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2003, 164, poz. 1587) jest o tyle chybione, że stosownie do treści rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz.U.2016.283 t. j. z dnia 2016.03.07) - § 32. 1. jeżeli uchyla się ustawę, na podstawie której wydano akt wykonawczy, albo uchyla się przepis ustawy upoważniający do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą odpowiednio z dniem wejścia w życie ustawy uchylającej albo z dniem wejścia w życie przepisu uchylającego upoważnienie do wydania tego aktu.

To, że unormowania planu miejscowego mogą wpływać na ład przestrzenny jest kwestią niesporną. Nie jest jednak dopuszczalne kształtowanie ładu przestrzennego poprzez dokonanie zapisów tego rodzaju, które wolą ustawodawcy są niedopuszczalne w uchwale w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Poprzez lokowanie w uchwale dotyczącej zagospodarowania przestrzennego zapisu o treści przewidzianej dla innego rodzajowo aktu wydawanego przez gminnego prawodawcę, dochodzi właśnie do naruszeń prawa opisanych w skardze Wojewody Dolnośląskiego. W kwestionowanych uregulowaniach uchwały przyjęto regulacje, z których wynika, że nakazane jest stosowanie ażurowych ogrodzeń frontowych z przęsłami z metalu lub drewna w zakresie kształtowania ładu przestrzennego, krajobrazu, dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz krajobrazu kulturowego; w zakresie wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych na terenie 1ZP zakazane jest lokalizowanie nośników reklamowych, w zakresie wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych na terenie 1ZP dopuszcza się obiekty małej architektury, w zakresie wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych na terenie 13KD/D zakazane jest lokalizowanie nośników reklamowych. Dodatkowo trzeba powiedzieć, że gmina ma instrumenty prawne dla ukształtowania przestrzeni publicznej w określony sposób. Wiadomym jest, że zarówno wcześniejsze jak i aktualne przepisy pozwalają gminie na stworzenie stosownych regulacji dotyczących chociażby rodzaju czy kształtu ogrodzeń lub nośników reklamowych. Skoro założeniem gminnego prawodawcy jest uregulowanie tej materii zgodnie z obowiązującymi przepisami, to obecnie winna w tym zakresie podjąć stosowną uchwałę. To, że dana gmina nie podejmie takiej uchwały nie może być odczytywane jako ,,pozbawienie jej stosownych narzędzi" ale będzie znaczyć raczej, że nie przejawiono w tym zakresie stosownej woli. Tylko i wyłącznie od rady zależeć będzie przecież czy uzna przedmiotową materię

za na tyle istotną z punktu widzenia uwarunkowań lokalnych, że podejmie w tym względzie stosowną uchwałę. Nie można brać pod uwagę przy skonstruowanym zarzucie ,,pozbawienia narzędzi" pewnej skali trudności polegającej na tym, że dana regulacja nie zostanie niejako przy okazji zamieszczona w uchwale dotyczącej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ale wymagać będzie podjęcia odrębnej uchwały.

Mając powyższe na uwadze Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. orzekł jak w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
SPECJALISTA
Izabela Szczerbińska